

Sygnatura akt II AKa 83/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2015 roku

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Jerzy Skorupka

Sędziowie: SA Cezariusz Baćkowski

SA Tadeusz Kielbowicz

Protokolant: Aldona Zięta

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Ratajczaka

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2015 roku

sprawy **M. K.**

oskarżonego o czyn z art. 263 § 1 k.k.

W. S.

oskarżonego o czyn z: art. 263 § 1 k.k. i art. 263 § 2 k.k., art. 171 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 29 grudnia 2014 roku, sygn. akt III K 190/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych M. K. i W. S.;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata L. S. 600 złotych tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego W. S. w postępowaniu odwoławczym oraz 138 złotych tytułem zwrotu podatku od towarów i usług;

III. zasądza od oskarżonych M. K. i W. S. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w zakresie dotyczącym każdego z nich, w tym wymierza opłatę za drugą instancję w wysokości:

- M. K. 400 złotych,

- W. S. 300 złotych.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 29 grudnia 2014 r., III K 190/13:

I. M. K. uznał za winnego tego, że w okresie od końca 2009 r. do 10 maja 2010 r., w J., Z. i innych miejscowościach, posiadał bez wymaganego zezwolenia broń, którą nabył od R. M. (1), w tym:

1. strzelbę kurkową z obciętą lufą za kwotę 1400 zł,

2. broń gazową w postaci pistoletu marki R. (...) model (...) o nr (...) kaliber (...) i amunicję w ilości 10 sztuk za kwotę około 100 – 200 zł., tj. przestępstwa z art. 263§2 KK i za to na podstawie art. 263§2 KK wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

II. M. K. uznał za winnego czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku z tym, że w miejsce „0,9 kg” ustala „0,8” kg oraz w miejsce „1,5 kg. – 2 kg” ustala, „nie mniej niż 1,5 kg”, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w brzmieniu sprzed zmiany wprowadzonej ustawą z dnia 1 kwietnia 2011 r., przy zast. art. 4§1 KK i art. 59 ust. 1 ww. ustawy w zw. z art. 11§2 KK w zw. z art. 12 KK i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ww. ustawy w zw. z art. 4§1 KK w zw. z art. 11§3 KK wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§2 KK karę 50 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł,

III. na podstawie art. 85 KK i art. 86§1 KK sąd wymierzył M. K. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

IV. oskarżonego W. S. sąd uznał za winnego przestępstwa z art. 263§2 KK, za co wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz przestępstwa z art. 171§1 KK, za co wymierzył mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymieniony wyrok zaskarżył adw. L. S., będący obrońcą z urzędu oskarżonego W. S., w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając rażącą niewspółmierność orzeczonej kary oraz wnosząc o zmianę wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kar jednostkowych w dolnych granicach ustawowego zagrożenia oraz kary łącznej z zastosowaniem absorpcji z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 2.

Wymieniony wyrok zaskarżył także obrońca z wyboru oskarżonego M. K. – adw. K. W. w całości, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wyroku, a polegający na przyjęciu, że oskarżony w okresie od końca 2009 r. do 10 maja 2010 r., w J., Z. i innych miejscowościach, posiadał bez wymaganego zezwolenia broń pomimo, że nie zezwala na to materiał dowodowy, a zwłaszcza zeznania B. K. oraz dowody zebrane w sprawie II K 401/10 SR w Złotoryi,

2. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 17§1 pkt 7 KPK, polegające na skazaniu M. K. za czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 KK, pomimo istnienia przesłanek do umorzenia postępowania w związku z tym, że wyrokiem Sad Rejonowy w Jaworze w dnia 23 października 2012 r., II K 66/12 oskarżony został skazany za czyn z art. 59 ust. 1 ww. ustawy w zw. z art. 12 KK, obejmujący swoim zakresem część czynu.

Podnosząc wymienione zarzuty, apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej M. K. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w zakresie czynu II oraz o umorzenie postępowania w zakresie czynu III.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zważył, co następuje. Obie apelacje są niezasadne. W apelacji obrońcy W. S. podnosi się, że „jakkolwiek czyny oskarżonego stanowią czyny zabronione, nie może ująć uwadze, że przez wiele lat zbierania militariów, kolekcjonowania broni i amunicji, nie wykorzystywał ich do celów przestępczych. Nigdy też nie przekazał sprawnej broni czy amunicji osobom nieupoważnionym do ich posiadania”. Dalej apelujący zauważa, że W. S. jest jedyną osobą z grupy osób, przeciwko którym prowadzone było postępowanie karne, która nie uczestniczyła w nielegalnym obrocie bronią lub środkami odurzającymi. Pomimo to, orzeczone wobec niego kary zbliżone są do kar orzeczonych wobec pozostałych oskarżonych, którzy najczęściej byli już wcześniej karani.

Tymczasem sąd a quo, wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, wymienione okoliczności uwzględnił przy wymiarze kary. Krytyczny stosunek oskarżonego do przypisanego mu przestępstwa, brak uprzedniej karalności, wiek oskarżonego sąd przyjął jako okoliczności łagodzące przy wymiarze kary. Sąd uzasadnił także zastosowanie wobec

oskarżonego środka penalnego w postaci oddania pod dozór kuratora sądowego oraz zastosowanie zasady asperacji przy wymiarze kary łącznej.

Według apelacji obrońcy M. K., skazanie tego oskarżonego za czyn z art. 263§2 KK zostało oparte wyłącznie na pomówieniu przez R. M. (2). Zeznał on, że miał sprzedać oskarżonemu strzelbę kurkową z obciętą lufą. Jednak w sprawie nie przeprowadzono żadnego dowodu potwierdzającego istnienie tej broni. Żaden ze świadków nie widział jej u oskarżonego, ani u R. M. (2). Wymienionej broni nie znaleziono też podczas przeprowadzonych w sprawie przeszukań.

Natomiast, odnośnie do posiadania przez oskarżonego broni typu R. P., według apelacji, sąd nie dał wiary zeznaniom B. K., gdyż są one sprzeczne z zeznaniami złożonymi przez niego w sprawie II K 401/10. W apelacji wskazuje się zaś, że w postępowaniu II K 401/10 B. K. występował w charakterze oskarżonego i nie musiał mówić prawdy. W rozpoznawanej sprawie jest on świadkiem obowiązany do zeznania prawdy. Dlatego sąd a quo powinien dać wiarę złożonym przez niego zeznaniom, a nie powoływać się na sprzeczność zeznań z wyjaśnieniami złożonymi w sprawie II K 401/10. Powoływanie się przez sąd na wyjaśnienia B. K. nie ma bowiem uzasadnienia.

Zważyć więc należy, że stanowisko skarżącego stanowi przejaw legalnej oceny dowodów, stosownie do której, przy dokonywaniu ustaleń faktycznych należy dać prymat jednym, a pominąć inne dowody. Tymczasem w polskim procesie karnym obowiązuje zasada, stosownie do której sąd ustala fakty na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Kierując się wymienioną zasadą, sąd a quo ocenił wyjaśnienia M. K., zeznania R. M. (1) oraz wyjaśnienia i zeznania B. K., dając wiarę R. M. (1), że sprzedał oskarżonemu M. K. broń gazową i strzelbę kurkową. Ocena wymienionych dowodów została przy tym uzasadniona zgodnie z wymogami określonymi w art. 424§1 pkt 1 KPK. Z tych powodów, twierdzenia i argumenty zawarte w apelacji sąd odwoławczy ocenia jako próbą narzucenia jednostronnej oceny dowodów, w sposób sprzeczny z dyrektywami wyrażonymi w art. 7 KPK.

Dalej należy zauważyć, że w zaskarżonym wyroku sąd uznał M. K. za winnego tego, że w okresie od 2007 r. do 15 września 2010 r., z wyłączeniem okresu od lipca 2008 r. do kwietnia 2010 r. oraz okresu od 11 maja 2010 r. do 30 lipca 2010 r., w J., Z. i innych miejscowościach, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany i haszyszu oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ten sposób, że nabywał wymienione środki i substancje od R. M. (2), celem dalszej odsprzedaży konsumentom i kolejnym dystrybutorom, a nadto pośredniczył w zakupie znacznej ilości haszyszu, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed zmiany z 1 kwietnia 2011 r. i art. 59 ust. 1 tej ustawy w zw. z art. 4§1 KK w zw. z art. 11§2 KK i w zw. z art. 12 KK.

Natomiast wyrokiem Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 23 października 2012 r., II K 66/12 M. K. uznany został za winnego tego, że w okresie od lipca 2008 r. do kwietnia 2010 r. w Z., udzielał środki odurzające w postaci marihuany oraz substancje psychotropowe w postaci amfetaminy, tj. popełnienia przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 KK.

Z kolei, wyrokiem Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 26 października 2011 r., II K 655/10, M. K. został uznany za winnego tego, że w okresie od lipca 2008 r. do kwietnia 2010 r. w Z., udzielał środki odurzające w postaci marihuany oraz substancje psychotropowe w postaci amfetaminy, tj. przestępstwa z art. z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 KK.

W związku z wymienionymi wyrokami, w apelacji podnosi się, że prawomocne skazanie M. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 23 października 2012 r. za czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 KK stoi na przeszkodzie ponownemu postępowaniu o później ujawnione zachowania, będące elementami tego czynu. Wynika stąd, że według apelacji, zachowania przypisane oskarżonemu w zaskarżonym wyroku stanowią element czynu ciąglego przypisanego oskarżonemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Jaworze z 23 października 2012 r. Stwierdzić więc należy, że zaskarżonym wyrokiem przypisano oskarżonemu zachowania popełnione w okresie od 2007 r. do 15 września 2010 r., z wyłączeniem okresu od lipca 2008 r. do kwietnia

2010 r., a więc okresu przestępczej działalności, który został oskarżonemu przypisany w wyroku Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 23 października 2012 r. W zaskarżonym wyroku, karalne zachowanie oskarżonego polegało na braniu udziału w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany i haszyszu oraz środków psychotropowych w postaci amfetaminy, gdy w wyroku Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 23 października 2012 r. karalne zachowanie oskarżonego polegało na udzielaniu środków odurzających w postaci marihuany oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy.

W takim układzie, sąd pierwszej instancji trafnie przyjął, że w sprawie nie występują okoliczności wskazujące na pociągnięcie oskarżonego do odpowiedzialności dwa razy za ten sam czyn. Z treści wymienionych wyżej orzeczeń wynika, że dotyczą one różnych okresów aktywności oskarżonego oraz różnych jego zachowań. W szczególności, nie ma podstaw do twierdzenia, że zachowania przypisane oskarżonemu w wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 29 grudnia 2014 r., III K 190/13, stanowią element czynu ciągłego przypisanego oskarżonemu w wyroku Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 23 października 2012 r.

Mając więc na względzie wskazane wyżej okoliczności, orzeczono, jak na wstępie.